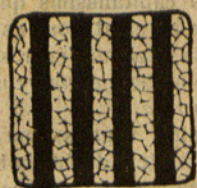

METRALLA

Surt el divendres

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar y sentir en materies relligioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA).

Portaferrissa, 28, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

Després de la lluyta

El Catalá: — Au, al canyet!!

En protesto

El nostre poble está passant una crisi ben intensa y dolorosa. N'es la causa l'haverhi poch catalans que l'estimin de cor a Catalunya. Son moltíssims els qui s'alaben d'esserne aymants de la nostra terra; fins els qui la voldrien anoreada fan veure que'n son excelents aymadors. Mes de fet, de bo de bo, no son pas gaires els bons catalans. El dolor, el greu dolor de la necessitat aclapara els cors, afebleix els cossos, du els esperits a determinacions extremes, disol families, y despobla viles y comarques.

Jo he vist, avans de trench d'auba, passar pels nous carrers de la ciutat families ploroses per separació de sers estimats; jo he vist vellets

trasbalsadíssims y com inconscients, després del adeu dels fills que emigren y que no veurán més; jo he vist esposes sanglotantes ab el filllet apretat al pit, després d'haver abraçat al marit que s'en va a llunyes terres; jo he vist a la casa d'empenyos donzelles ab els ulls negats, tot treyentse de les orelletes rosades y bufones uns botons d'or regalats per digna amistat, pera obtindre unes poquetes pessetes, que ab el producte d'altres sacrificis permeterán comprar passatge pera'l germá; jo he vist totes les penes y dissorts de la bona gent que dona sang y vida pera la riquesa d'altri, en aqueixos instants suprems que la necessitat treu als homes de la llar y de la patria;... jo he vist que'ls poderosos no han d'emigrar may, que les penes de la necessitat no les han de passar may; jo soch dels

qui sostenen que'ls homes germans nostres no l'han de patir el greu dolor de la necessitat y que si'l pateixen es perque els homes no son bons, y a Catalunya es perque els homes no son bons catalans.

Mentres els germans nostres de Catalunya s'ens en van, altres homes ocupen el llur lloch. La crisi que are passa Catalunya no es pas tan intensa que obligui als catalans á cercar el pa de cada dia fora de la patria; es una crisi que no consent immigració. Mes l'immigració no para y l'excés de brassos dona per resultat que'ls catalans hagin d'emigrar, perque els inmigrants els en trehuen.

Y jo dich que tot aixó passa perque no hi ha bons catalans, perque son moltíssims els que s'estimen més no deixar de guanyar unes quan-

tes pessetes que ésser bons fills de la terra catalana, que ésser bons homes; car es ésser mal home preferir el jornalier inmigrant al de casa, perque la situació d'aquell consent intensificar l'esplotació dels homes.

Els obrers tenen el dret al treball del llur poble; sols quan hi ha treball sobrer hi te dret l'inmigrant; are que haventhi treball just, l'inmigrant sia preferit al obrer indigene es condempnable.

Jo'ls malaheixo a tots els qui s'obliden de que'ls homes son tots germans, als que no son sensibles als greus dolors del prohisme, als que pera més enriqueirse se valen de totes les malas arts, tot alabantse de bons y justos, y a Catalunya tot vantantse d'ésser els els vers aymants de la terra. Pera aqueixos mals ciutadans aymar